RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 55.086/3
van 17 februari 2014

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de integrale jeugdhulp’

Op 17 januari 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de integrale jeugdhulp’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 11 februari 2014. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Lieven DENYS en Johan PUT, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN en Nathalie VAN LEUVEN, auditeurs.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 17 februari 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.[1]

*

RECHTSGROND

2.1. De meeste bepalingen die voorkomen in de eerste elf hoofdstukken van het ontworpen besluit, vinden rechtsgrond in bepalingen van het decreet van 12 juli 2013 'betreffende de integrale jeugdhulp', al is de opsomming die is vermeld in het negende lid van de aanhef niet geheel correct (zie opmerking 17). Voor het toekennen van opdrachten aan het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Jongerenwelzijn dient bovendien rechtsgrond te worden gezocht in artikel 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen'. Bijkomend kan hiervoor ook een beroep worden gedaan op artikel 6, § 2, van het kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003. Ten slotte dient voor sommige bepalingen uit de genoemde hoofdstukken een beroep te worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering (artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), gelezen in samenhang met een aantal bepalingen van het decreet van 12 juli 2013.

2.2. Voor een aantal bepalingen uit de genoemde hoofdstukken is geen rechtsgrond voorhanden of is de rechtsgrond minstens twijfelachtig.

2.2.1. Luidens artikel 2 van het ontwerp worden voogden voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, vermeld in artikel 8 van hoofdstuk 6 van titel XIII van de programmawet (I) van 24 december 2002, gelijkgesteld met opvoedingsverantwoordelijken voor de toepassing van het te nemen besluit. In artikel 2, § 1, 42°, van het decreet van 12 juli 2013 worden "opvoedingsverantwoordelijken" evenwel gedefinieerd als "andere natuurlijke personen dan de ouders die de minderjarige op duurzame wijze in feite onder hun bewaring hebben of bij wie de minderjarige geplaatst is door bemiddeling of ten laste van een openbare overheid", zodat er geen rechtsgrond bestaat voor artikel 2 van het ontwerp nu de bedoelde voogden niet onder die begripsomschrijving vallen.

2.2.2. Luidens artikel 19 van het ontwerp wordt een afgesloten dossier door de toegangspoort bewaard tot maximaal tien jaar na het bereiken van de betrokkene van de meerderjarigheid, en wordt de betrokkene één maand voor de vernietiging van het dossier schriftelijk op de hoogte gebracht van het gegeven dat hij een kopie van het dossier kan verkrijgen. De artikelen 44 en 68 van het ontwerp bevatten gelijkaardige bepalingen betreffende

[1] Gelet op de toegemeten termijn, waarbij zelfs een uiterst korte termijnverlenging werd geweigerd, het zeer grote aantal aan een termijn gebonden adviesaanvragen en de omvang van het ontwerp, heeft de afdeling Wetgeving zich noodgedwongen moeten beperken tot een summier onderzoek van het ontwerp. Uit de vaststelling dat over een bepaling van het ontwerp niets wordt opgemerkt, mag derhalve niet zonder meer worden afgeleid dat er niets over op te merken valt, en indien er wel iets over wordt opgemerkt, dat er niets méér over op te merken valt. De Raad van State betreurt dat hem voor het onderzoek van een dermate belangrijk ontwerp niet meer tijd werd gelaten.

de dossiers van de gemandateerde voorzieningen en de dossiers van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening.

Volgens de gemachtigde zou de rechtsgrond voor deze artikelen gelegen zijn in artikel 72 van het decreet van 12 juli 2013. Dat laatste artikel bevat evenwel geen ter zake relevante delegatie aan de Vlaamse Regering, terwijl een beroep op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering niet evident is gelet op het in artikel 22 van de Grondwet opgenomen legaliteitsbeginsel.

2.2.3. Voor de in artikel 24, vierde lid, van het ontwerp vermelde adviesbevoegdheid van het team Indicatiestelling inzake de aanwending van het resterende bedrag van het derde van de kinderbijslag of van de forfaitaire kinderbijslag, lijkt geen rechtsgrond voorhanden, nu in het decreet van 12 juli 2013 nergens gewag wordt gemaakt van een adviesbevoegdheid voor het team Indicatiestelling en de Vlaamse Regering ook niet wordt gemachtigd om bijkomende opdrachten aan dat team toe te kennen. Bovendien gaat het om een aangelegenheid die vooralsnog (tot 30 juni 2014[2]) tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort.

2.2.4. Luidens artikel 31, § 1, eerste lid, 3°, van het ontwerp beslist het team Jeugdhulpregie in voorkomend geval over de aanwending van het resterende bedrag van het derde van de kinderbijslag conform artikel 70 van de "gecoördineerde wetten inzake de kinderbijslag voor werknemers"[3]. Deze opdracht valt enerzijds buiten de bij artikel 26 van het decreet van 12 juli 2013 aan het team Jeugdhulpregie toevertrouwde taken en anderzijds mag en kan (omwille van bevoegdheidsreden) het genoemde artikel 70, al wordt erin verwezen naar een overheid die krachtens de regelgeving van de gemeenschappen plaatsingsbevoegdheid heeft, niet zo worden geïnterpreteerd als zou het een delegatie aan de gemeenschapregeringen inhouden, zodat het rechtsgrond zou kunnen bieden voor een bepaling uit een besluit van de Vlaamse Regering.

2.2.5. De gemachtigde kon geen rechtsgrond aanwijzen voor artikel 31, § 1, tweede lid, van het ontwerp, naar luid waarvan de bedragen, overgeschreven op de spaarrekeningen van de minderjarigen die geplaatst zijn met toepassing van het decreet van 12 juli 2013, niet kunnen worden afgehaald zonder uitdrukkelijke machtiging van de toegangspoort, het ondersteuningscentrum of de jeugdrechter. In zoverre die bepaling betrekking heeft op minderjarigen bedoeld in de jeugdbijstandsregeling, vormt deze bepaling een onnodige herhaling van artikel 67, eerste lid, van het decreet van 7 maart 2008 'inzake bijzondere jeugdbijstand', maar voor het overige kan ervoor geen decretaal aanknopingspunt worden gevonden.

2.2.6. Artikel 41 van het ontwerp strekt tot het oprichten van twintig ondersteuningscentra Jeugdzorg. In artikel 33, § 1, van het decreet van 12 juli 2013 wordt evenwel gewag gemaakt van "een" ondersteuningscentrum, en in artikel 33, § 2, van dat decreet van "het" ondersteuningscentrum, zodat die laatste bepaling, op grond waarvan de Vlaamse

[2] Zie artikel 5, § 1, IV, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, ingevoegd bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming', dat in werking treedt op 1 juli 2014 (artikel 67 van die wet).

[3] Lees "samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders", zoals het opschrift officieel luidt.

Regering een verdere regeling voor het ondersteuningscentrum kan uitwerken, bezwaarlijk kan inhouden dat de Vlaamse Regering meerdere ondersteuningscentra zou kunnen oprichten.

2.2.7. Luidens artikel 58, § 1, tweede lid, 2°, van het ontwerp wordt voor de toepassing van de artikelen 69 en 70 van de “gecoördineerde wetten inzake de kinderbijslag voor werknemers” een crisisopvang beschouwd als “niet ten laste van de overheid”. Niet alleen is er voor deze bepaling geen rechtsgrond voorhanden, maar ook is het niet aan de Vlaamse Regering om toepassingsregels uit te vaardigen voor (vooralsnog[4]) federale wetgeving.

2.2.8. In artikel 62, eerste lid, van het ontwerp wordt de inhoud van de in artikel 57, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013 bedoelde navorsingsopdrachten bepaald. Aangezien machtigingen aan de Vlaamse Regering bevoegdheidsconform dienen te worden geïnterpreteerd, is het twijfelachtig of artikel 56, derde lid, van het decreet van 12 juli 2013 voldoende rechtsgrond biedt voor artikel 62 van het ontwerp. Te dien aanzien wordt verwezen naar opmerking 8.

2.2.9. Luidens artikel 66, tweede lid, van het ontwerp kan de verantwoordelijke van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening een opdracht tot overbrenging van minderjarigen weigeren om pedagogische of veiligheidsredenen. Voor die bepaling kan geen rechtsgrond worden gevonden in het decreet van 12 juli 2013. Het komt de Vlaamse Gemeenschap overigens niet toe om de genoemde verantwoordelijke te machtigen om in te gaan tegen een door de bevoegde magistraat genomen beslissing.

2.2.10. Luidens artikel 72, eerste lid, 2°, van het ontwerp mogen de aldaar bedoelde vertegenwoordigers van de sector en hun plaatsvervangers in de Adviesraad Integrale Jeugdhulp geen bij verkiezing verleend politiek mandaat uitoefenen, wat neerkomt op het instellen van een onverenigbaarheid. De aan de Vlaamse Regering bij artikel 60, § 3, van het decreet van 12 juli 2013 verleende bevoegdheid om de nadere samenstelling van die raad te bepalen, houdt niet de bevoegdheid in om onverenigbaarheden met een politiek mandaat in te voeren. Gelet op de weerslag van zulk een bepaling op de uitoefening van politieke rechten komt het overigens aan de decreetgever zelf toe om, met inachtneming van het gelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, een bepaling van die aard in te voeren.

3.1. De wijzigings- en opheffingsbepalingen die voorkomen in de hoofdstukken 12 en 13 van het ontwerp vinden rechtsgrond in bepalingen van de decreten vermeld in het vierde, het vijfde, het zesde en het negende lid van de aanhef, al dan niet gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, maar niet in alle bepalingen die in die leden worden vermeld en soms in andere bepalingen van die decreten. Bovendien ontberen sommige van de in de genoemde hoofdstukken voorkomende bepalingen rechtsgrond.

3.2.1. Zo dient rechtsgrond te worden gezocht in de artikelen 8, 1° tot 3°, 19, 3°, en 21, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap’ (hierna: VAPH-decreet) in plaats van in de artikelen 6 en 16, 2°, van dat decreet.

[4] Zie voetnoot 2.

Wat betreft de artikelen 92 en 108 van het ontwerp dient daarenboven een voorbehoud te worden gemaakt.

Er kan voor artikel 92 van het ontwerp weliswaar rechtsgrond worden gevonden in artikel 21, tweede lid, van het VAPH-decreet, voor zover erin een vrijstelling wordt verleend van de verblijfs- en verblijfsduurvoorwaarde als gerechtigde bedoeld in artikel 21, eerste lid, van dat decreet.[5] Maar voor zover bij de in artikel 92 van het ontwerp opgenomen ontworpen bepaling evenwel een recht op vrijstelling wordt ingevoerd van de verblijfsvoorwaarde (lees: woonplaatsvoorwaarde) om de ondersteuning te kunnen krijgen neergelegd in artikel 13 van het VAPH-decreet, lijkt er geen rechtsgrond voorhanden te zijn. De Vlaamse Regering wordt immers nergens in dat decreet of in het decreet van 12 juli 2013 gemachtigd om van die voorwaarde af te wijken.

Voor artikel 92 van het ontwerp is evenmin rechtsgrond voorhanden voor zover het een recht op ondersteuning invoert. Wie al dan niet recht heeft op VAPH-ondersteuning wordt immers bepaald in de artikelen 13 en 14 van het VAPH-decreet, waarin op dat punt geen enkele machtiging wordt verleend aan de Vlaamse Regering.[6]

Voor artikel 108 van het ontwerp is helemaal geen rechtsgrond voorhanden: er valt immers niet in te zien welke bepaling uit het VAPH-decreet (of uit een ander decreet) een machtiging zou bevatten om een Vlaams Platform van verenigingen van personen met een handicap te erkennen en te subsidiëren en in het raam daarvan taken ervan te bepalen.

3.2.2. De artikelen 86 tot 91 en 109 van het ontwerp, die betrekking hebben op de bijzondere jeugdbijstand, vinden geen rechtsgrond in de bepalingen van het decreet van 7 maart 2008 die worden vermeld in het zesde lid van de aanhef, doch wel in artikel 48, § 2, van dat decreet of in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 gelezen in samenhang met de artikelen 40, 2°, 52, eerste lid, en 62, derde lid, van hetzelfde decreet of met bepalingen uit het decreet van 12 juli 2013 tot opheffing van bepalingen van het decreet van 7 maart 2008.

De artikelen 86 tot 90 van het ontwerp die betrekking hebben op de algemene en de bijzondere erkenningsvoorwaarden, vinden rechtsgrond in artikel 48, § 2, van het decreet van 7 maart 2008.

Artikel 91 van het ontwerp, dat strekt tot gelijkstelling van schoolinternaten met erkende voorzieningen wat betreft de toelating om minderjarigen op te nemen, kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de artikelen 40, 2°, 52, eerste lid, en 62, derde lid, van het decreet van 7 maart 2008, waarin van de “gelijkgestelde voorziening(en)” gewag wordt gemaakt.

Artikel 109 van het ontwerp kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de artikelen 91, 92

---

[5] Uit de mogelijkheid tot uitbreiding van het VAPH-decreet tot andere personen met een handicap als bedoeld bij artikel 21, eerste lid, van dat decreet, vloeit noodzakelijkerwijze voort dat kan worden afgeweken van de erin bedoelde verblijfsvoorwaarden.

[6] De in artikel 21, tweede lid, van het VAPH-decreet bedoelde uitbreidingsmogelijkheid slaat immers enkel op de verblijfsvoorwaarden, die kunnen worden versoepeld.

en 94 van het decreet van 12 juli 2013, waarbij de bepalingen van het decreet van 7 maart 2008 werden opgeheven die de rechtsgrond boden voor de artikelen van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2008 'tot uitvoering van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand en het kaderdecreet Bestuurlijk Beleid van 18 juli 2003' tot opheffing waarvan artikel 109 van het ontwerp strekt.

3.2.3. Artikel 124 van het ontwerp bepaalt dat de kosten die voortvloeien uit de toepassing van een aantal bepalingen van het te nemen besluit, ten laste zijn van het Fonds Jongerenwelzijn. De rechtsgrond voor dit artikel is te vinden in artikel 58 van het decreet van 7 maart 2008.

3.2.4. Artikel 125, eerste lid, van het ontwerp, dat strekt tot de inwerkingstelling van het decreet van 12 juli 2013, vindt rechtsgrond in artikel 106, eerste lid, eerste zin, van dit decreet.

3.2.5. Artikel 125, tweede lid, van het ontwerp strekt tot de opheffing van het decreet van 7 mei 2004 'betreffende de integrale jeugdhulp'. De daartoe in te roepen rechtsgrond biedende bepaling – artikel 101, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 –[7] bevat evenwel een materiële vergissing doordat erin gewag wordt gemaakt van de opheffing van "dit decreet", daar waar het decreet van 7 mei 2004 is bedoeld. Uit het tweede lid van artikel 101 van het decreet van 12 juli 2013 kan evenwel worden afgeleid dat wel degelijk het decreet van 7 mei 2004 is bedoeld. Het genoemde artikel 101 dient evenwel nog te worden aangepast.

VORMVEREISTEN

4. Luidens artikel 6, § 3*bis*, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 dient tussen de betrokken regeringen en de betrokken federale overheid overleg te worden gepleegd over "de opgave en de *opvolging* van de maatregelen die kunnen worden genomen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd".

Volgens de gemachtigde is die overlegverplichting niet van toepassing omdat het decreet van 12 juli 2013 geen betrekking heeft op die categorie van minderjarigen. Het ontwerp bevat evenwel ook wijzigingen aan het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 'inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand'. In de in dat besluit bedoelde voorzieningen kunnen ook minderjarigen worden begeleid of geplaatst die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of daarvan verdacht worden. Bovendien bevat het ontwerp bepalingen inzake de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening, die krachtens artikel 57 van het decreet van 12 juli 2013 ook taken uitvoert met betrekking tot maatregelen die zijn genomen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of daarvan worden verdacht.

[7] In het ontwerp zoals ingediend bij het Vlaams Parlement kwam deze bepaling niet voor, maar werd het decreet van 7 mei 2004 integraal opgeheven (*Parl.St.* Vl.Parl. 2012-13, nr. 1952/1, 164, artikel 99).

Behoudens wanneer zou vaststaan dat bepaalde van de genoemde bepalingen manifest geen weerslag kunnen hebben op de uitvoerbaarheid van federaal bepaalde maatregelen, dient daarover vooralsnog[8] overleg te worden gepleegd met de federale overheid.

5. Artikel 59, derde lid, van het decreet van 12 juli 2013 bepaalt dat de Vlaamse Regering "de Adviesraad [Integrale Jeugdhulp] [informeert] over elk ontwerp van reglementair besluit dat genomen is ter uitvoering van dit decreet". Die bepaling treedt evenwel pas in werking op 1 maart 2014. Indien het te nemen besluit doorgang vindt vóór 1 maart 2014, dient derhalve aan dat vormvereiste niet te worden voldaan, in het tegenovergestelde geval wel.

6. Mocht het ontwerp ten gevolge van het vervullen van (één van) de hiervoor vermelde vormvereisten worden gewijzigd, dan dienen de wijzigingen nog om advies te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

BEVOEGDHEID

7. In artikel 17, § 1, van het ontwerp wordt bepaald aan de hand van welke criteria op territoriaal vlak de toegangspoort bevoegd is voor de behandeling van een aanvraag voor niet rechtstreeks toegankelijke hulpverlening aan een minderjarige. Dit is het geval als de minderjarige zijn woonplaats heeft in het werkgebied van de toegangspoort, hij zijn feitelijke verblijfplaats heeft in dat werkgebied en hij daar geen woonplaats heeft of, bij gebreke van de twee vorige criteria, als zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken hun feitelijke verblijfplaats hebben in dat werkgebied. In artikel 42, § 1, van het ontwerp worden dezelfde criteria gehanteerd voor de aanmelding van verontrustende situaties bij een gemandateerde voorziening, waarbij evenwel in uitzonderlijke omstandigheden van het subsidiaire karakter van het tweede en het derde criterium kan worden afgeweken.

Vraag is of het aanwenden van deze criteria wel te verenigen valt met de territoriale bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake persoonsgebonden aangelegenheden zoals bepaald in artikel 128, § 2, van de Grondwet. Te dien aanzien dient te worden verwezen naar arrest nr. 72/96 van het Grondwettelijk Hof,[9] waarin met betrekking tot de lokalisatie van gemeenschapsdecreten inzake jeugdbescherming het volgende werd geoordeeld:

> "B.7.1. De aan het Arbitragehof voorgelegde decreten hebben tot onderwerp de regeling van de jeugdbescherming.
>
> Artikel 128, § 1, van de Grondwet vertrouwt de Raden van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap de zorg toe om, ieder wat hem betreft, bij decreet, de persoonsgebonden aangelegenheden te regelen. Artikel 5, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen definieert die aangelegenheden; het betreft onder meer de jeugdbescherming, met inbegrip van de sociale bescherming en de gerechtelijke bescherming, onder voorbehoud van enkele uitzonderingen (II, 6°). Die

[8] De overlegverplichting wordt opgeheven ten gevolge van de vervanging van die bepaling bij artikel 28, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 2014 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming', dat in werking treedt op 1 juli 2014 (artikel 67 van die wet).

[9] GwH 11 december 1996, nr. 72/96.

bepalingen zijn de grondslag voor de materiële bevoegdheid van de gemeenschappen in deze zaak.

Artikel 128, § 2, van de Grondwet bepaalt dat ‘deze decreten [...] kracht van wet [hebben] respectievelijk in het Nederlandse taalgebied en in het Franse taalgebied, alsmede, tenzij wanneer een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, bepaalde meerderheid er anders over beschikt, ten aanzien van de instellingen gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens hun organisatie, moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de ene of de andere gemeenschap’.

Artikel 128 van de Grondwet heeft een exclusieve territoriale bevoegdheidsverdeling tot stand gebracht. Een zodanig stelsel veronderstelt dat het onderwerp van iedere regeling die een gemeenschapswetgever uitvaardigt, moet kunnen worden gelokaliseerd binnen het gebied waarvoor hij bevoegd is, zodat iedere concrete verhouding en situatie slechts door één enkele wetgever wordt geregeld.

B.7.2. Met inachtneming van de grondwettelijke bepalingen kan iedere gemeenschapsraad het criterium of de criteria bepalen met toepassing waarvan het onderwerp van de door hem uitgevaardigde regeling, naar zijn inzicht, gelokaliseerd is binnen zijn bevoegdheidsgebied. De gekozen criteria zijn evenwel onderworpen aan de toetsing van het Hof, dat tot opdracht heeft erover te waken dat de gemeenschapsraden noch hun materiële, noch hun territoriale bevoegdheid overschrijden.

(…)

B.7.4. Het Hof stelt vast dat het te dezen de verwijzende rechter is die aan het Hof de vraag stelt over de bestaanbaarheid, met de bevoegdheidsverdelende regels, van de door hem aangehaalde normen.

Om een oordeel te kunnen vormen over de lokalisatie van een norm binnen het door de Grondwet toegewezen territoriale bevoegdheidsgebied, dient men rekening te houden met de aard en het onderwerp van de toegewezen materiële bevoegdheid.

B.7.5. De jeugdbescherming is een vorm van bijstand aan personen die de jongeren in moeilijkheden een specifieke hulp biedt. Zij strekt ertoe in te werken op de omstandigheden waarin in moeilijkheden verkerende jongeren worden opgevoed, te verbeteren, ofwel door begeleidingsmaatregelen, ofwel door een correctief optreden.

B.7.6. Om in overeenstemming te zijn met de grondwettelijke regels moeten de gekozen lokalisatiecriteria het mogelijk maken de plaats waar de organen voor jeugdbescherming optreden, binnen het bevoegdheidsgebied van één enkele decreetgever te situeren. Gezien de doelstelling van de jeugdbescherming zal dat in de regel de gezinsverblijfplaats van de minderjarige zijn. Indien de minderjarige geen gezinsverblijfplaats heeft, zal de plaats moeten worden gezocht waar aan de minderjarige opvoeding en onderhoud worden gegeven.

Het komt de verwijzende rechter toe om die plaats te bepalen rekening houdend met de feitelijke elementen en bijgevolg het decreet van de territoriaal bevoegde gemeenschap toe te passen.

Ten aanzien van het decreet van de Franse Gemeenschap

B.8. Artikel 38 van het decreet van de Franse Gemeenschap, dat betrekking heeft op de bevoegdheden van de jeugdrechtbank, bevat geen lokalisatiecriterium.

Artikel 32, § 1, dat deel uitmaakt van titel V betreffende de organisatie van de dienst voor hulpverlening aan de jeugd, vermeldt de familiale verblijfplaats van de minderjarige (eerste lid) en, subsidiair, ‘de plaats waar de jongere zich bevindt’ (derde lid). Die begrippen dienen om, in de Franse Gemeenschap, te bepalen ten aanzien van

welke minderjarigen de jeugdadviseur territoriaal bevoegd is. De bevoegdheid van laatstgenoemde kan echter enkel worden uitgeoefend voor zover de Franse Gemeenschap bevoegd is ten aanzien van de minderjarige die ten laste wordt genomen.

Aangewend als lokalisatiecriterium maakt de 'familiale verblijfplaats van de minderjarige' het mogelijk, overeenkomstig de Grondwet, op adequate wijze een optreden van de jeugdbeschermingsorganen te situeren, zoals hiervoor werd opgemerkt (B.7.6). Met de 'familiale verblijfplaats van de minderjarige' kan de plaats worden gelijkgesteld waar hij werkelijk wordt onderhouden en opgevoed.

De 'plaats waar de jongere zich bevindt' kan enkel zeer subsidiair worden aangewend als lokalisatiecriterium van het decreet van de Franse Gemeenschap. De jeugdadviseur die territoriaal bevoegd is op basis van de plaats waar de jongere zich bevindt, onderzoekt in de eerste plaats of er geen familiale verblijfplaats is of, bij ontstentenis van een dergelijke verblijfplaats, (…) er geen plaats is waar de minderjarige wordt opgevoed of onderhouden. Mocht blijken dat de familiale verblijfplaats, of - bij ontstentenis daarvan - de plaats van opvoeding of onderhoud, zich in het bevoegdheidsgebied van een andere gemeenschapswetgever bevindt, bezorgt de adviseur de informatie aan de bevoegde overheden. In de gevallen waarin de verblijfplaats of de plaats van opvoeding niet in aanmerking kan worden genomen, kan het optreden van de adviseur die territoriaal bevoegd is afhankelijk van de plaats waar de jongere zich bevindt, worden verantwoord op basis van het decreet van de Franse Gemeenschap in zoverre dat optreden precies erop gericht is in het raam van de jeugdbescherming een plaats te bieden waar de minderjarige zal worden onderhouden en opgevoed.

Geïnterpreteerd als zijnde enkel van toepassing op de minderjarigen die een familiale verblijfplaats hebben of worden opgevoed en onderhouden op een plaats binnen het territoriale bevoegdheidsgebied van de Franse Gemeenschap, of zeer subsidiair op de minderjarigen die zich op een dergelijke plaats bevinden in afwachting dat de familiale verblijfplaats of de plaats waar de minderjarige wordt opgevoed of onderhouden wordt bepaald of wanneer die criteria niet in aanmerking kunnen worden genomen, schenden de artikelen 38 en 32 van het decreet van de Franse Gemeenschap de bevoegdheidsverdelende regels niet.

Ten aanzien van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap

B.9. De artikelen 22, 2°, en 27, § 1, van de gecoördineerde decreten van de Vlaamse Gemeenschap formuleren geen lokalisatiecriterium en kunnen dus de bevoegdheidsverdelende regels niet schenden. Zij moeten worden geïnterpreteerd als zijnde enkel van toepassing op de minderjarigen die een familiale verblijfplaats hebben of worden opgevoed en onderhouden op een plaats binnen het territoriale bevoegdheidsgebied van de Vlaamse Gemeenschap, of zeer subsidiair op de minderjarigen die zich op een dergelijke plaats bevinden in afwachting dat de familiale verblijfplaats of de plaats waar de minderjarige wordt opgevoed of onderhouden wordt bepaald of wanneer die criteria niet in aanmerking kunnen worden genomen."

De leer van dit arrest, inzonderheid het in onderdeel B.7.6 uiteengezette beginsel, lijkt omwille van identiteit van motieven evenzeer te gelden ten aanzien van de integrale jeugdzorg. De in de artikelen 17, § 1, en 42, § 1, van het ontwerp gehanteerde criteria, die als gevolg kunnen hebben dat het te nemen besluit een extraterritoriale werking krijgt,[10] dienen

[10] Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer de meerderjarige zijn woonplaats (luidens artikel 1, 20°, van het ontwerp is dat de plaats waar de minderjarige officieel is gedomicilieerd), elders heeft dan zijn gezinsverblijfplaats, bijvoorbeeld omdat hij feitelijk bij zijn grootouders wordt opgevoed (per hypothese buiten het Nederlandse taalgebied).

derhalve te worden vervangen door criteria die conform zijn met hetgeen in arrest nr. 72//96 van het Grondwettelijk Hof is uiteengezet.[11]

8. Artikel 62 van het ontwerp bepaalt de inhoud van het schriftelijk verslag dat dient te worden opgesteld over de navorsingsopdrachten bedoeld in artikel 57, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013, en zodoende ook indirect de inhoud van die navorsingen zelf.

Met betrekking tot die bepaling dient erop te worden gewezen dat, zo het Grondwettelijk Hof heeft aanvaard dat de gemeenschappen vermogen sociale diensten ter beschikking te stellen van de jeugdmagistraten en aldus met die magistraten een samenwerkingsrelatie tot stand te brengen,[12] de navorsingen een procedure-element vormen, tot regeling waarvan de federale overheid in beginsel[13] op grond van artikel 5, § 1, II, 6°, c), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bevoegd is. De artikelen 44 en 45 van het decreet van 7 maart 2008 dienen dan ook in het licht hiervan te worden geïnterpreteerd. In dit verband kan eraan worden getwijfeld of de gemeenschappen bevoegd zijn – en het bijgevolg binnen de rechtsgrond valt – om de inhoud van de navorsingsopdrachten te bepalen, zoals in artikel 62 van het ontwerp het geval is.

9. Luidens artikel 69, tweede lid, 2°, van het ontwerp worden voor de uitvoering van de gerechtelijke maatregelen vermeld in artikel 69, eerste lid, ervan, de voorzieningen die buiten het Nederlandse taalgebied liggen en waarvoor een overeenkomst is gesloten met de Vlaamse Gemeenschap, gelijkgesteld met een jeugdhulpaanbieder die maatregelen mag uitvoeren.

Opdat maatregelen die zijn bevolen op grond van de regelgeving van de Vlaamse Gemeenschap zouden kunnen worden uitgevoerd in een voorziening die ressorteert onder een andere gemeenschap (of eventueel onder de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie), is evenwel het sluiten van een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 noodzakelijk, waarin overigens sluitende afspraken dienen te worden gemaakt omtrent de financiering en het juridische regime van dergelijke uitvoering, met inachtneming van de territoriale bevoegdheid van elk van de betrokken partijen.

10. Wat betreft de artikelen 31, § 1, eerste lid, 3°, en 58, § 1, tweede lid, 2°, van het ontwerp wordt verwezen naar de opmerkingen 2.2.5 en 2.2.7.

11. Luidens artikel 80, derde lid, 3°, van het ontwerp maakt een vertegenwoordiger van de jeugdmagistratuur in de betrokken regio deel uit van het Interssectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp. Het strijdt evenwel met de autonomie van de federale overheid dat een van haar

---

[11] Het is op zich niet ontoelaatbaar, eens een situatie aan de hand van een toelaatbaar territoriaal lokalisatiecriterium binnen het territoriale bevoegdheidsgebied van een gemeenschap is gelokaliseerd (hier, veelal, aan de hand van de gezinsverblijfplaats), nog andere criteria toe te passen om een bevoegde dienst aan te wijzen. Maar ook dan stuit het aanwenden van het criterium van de woonplaats op bezwaren nu het toepassen van zulk een formeel criterium bezwaarlijk in het belang van de betrokken jongere kan worden geacht en ook niet consistent is met het hanteren van het lokalisatiecriterium van de gezinsverblijfplaats.

[12] GwH 30 juni 1988, nr. 66, 14.B.

[13] Het is immers niet uitgesloten dat op dit vlak een beroep wordt gedaan op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

afhangende instantie zou worden verplicht deel uit te maken van een orgaan dat is opgericht door een gemeenschap. Wel zou in een facultatieve vertegenwoordiging van de jeugdmagistratuur kunnen worden voorzien.

ALGEMENE OPMERKINGEN

12. In tal van bepalingen van het ontwerp worden delegaties aan “de minister(s)” (zie hierover opmerking 19) verleend.

In dit verband dient eraan te worden herinnerd dat delegaties aan ministers beperkt dienen te blijven tot aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard. Gelet op dit beginsel zijn de delegaties vervat in de artikelen 12, 2°, 16, derde lid, 18, 20, tweede lid, 24, laatste lid, 29, § 2, vierde lid, 29, § 3, vijfde lid, 31, §§ 2, derde lid, 3, derde lid, en 4, 35, 36, vierde lid, 38, 41, tweede lid, tweede zin, 43, 45, tweede lid, 51, derde lid, 55, 56, laatste zin, 57, vierde lid, 61, 64, derde lid, 70 en 123[14] van het ontwerp problematisch.

Overigens dient erop te worden gewezen dat door het hanteren van de woorden “nadere regels” bij het toekennen van delegaties in verschillende bepalingen van het ontwerp het niet steeds duidelijk is waarop de delegatie slaat (zie bijvoorbeeld de artikelen 41, tweede lid, 55, 61 en 83, tweede lid), waardoor ook rechtsonzekerheid ontstaat.

13. Overeenkomstig de artikelen 19, 44 en 68 van het ontwerp kunnen de afgesloten dossiers door respectievelijk de toegangspoort, de gemandateerde voorzieningen en de sociale dienst worden bewaard tot maximaal tien jaar nadat de betrokkene meerderjarig is geworden. Een maand voor de vernietiging wordt de betrokkene schriftelijk op de hoogte gebracht dat hij een kopie van het dossier kan verkrijgen.

Daargelaten de op zijn minst wankele rechtsgrond voor deze artikelen (zie opmerking 2.2.2), rijst de vraag of die regeling een billijk evenwicht inhoudt tussen de in het geding zijnde belangen, enerzijds de bekommernis, vanuit het recht op privé-leven, dat persoonsgegevens niet te lang bewaard worden en, anderzijds, het recht van de betrokken minderjarige op informatie over zijn verleden, dat evenzeer vanuit het recht op privé-leven voortvloeit,[15] waarbij dient te worden onderzocht of dit evenwicht niet beter zou worden bereikt door een meer genuanceerde en gefaseerde regeling inzake toegangsbeperking, archivering en vernietiging.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

14. In het tweede lid van de aanhef verwijze men naar artikel 6, § 2, van het kaderdecreet bestuurlijk beleid in zijn geheel of naar het tweede lid ervan omdat de rechtsgrond

[14] Dat artikel staat overigens niet op zijn plaats in het hoofdstuk “Slotbepalingen”

[15] Zie EHRM 13 februari 2013, *Odièvre v. Frankrijk*, § 29; EHRM 7 juli 1989, *Gaskin v. Verenigd Koninkrijk*.

voor het toekennen van taken aan het Agentschap Jongerenwelzijn eerder in dat lid rechtsgrond vindt dan in het eerste lid ervan. Bovendien dient de verwijzing naar artikel 7, derde lid, van dat decreet te vervallen.

15. In het vijfde lid van de aanhef moet worden verwezen naar de artikelen 8, 1° tot 3°, 19, 3°, en 21, tweede lid, van het VAPH-decreet.

16. In het zesde lid van de aanhef dient de verwijzing naar de artikelen 3 en 54 van het decreet van 7 maart 2008 te vervallen, en dienen verwijzingen naar de artikelen 40, 2°, 52, eerste lid, 48, § 2, 58 en 62, derde lid, van dat decreet te worden toegevoegd.

17. Voor zover de Raad van State binnen de hem toegemeten tijd heeft kunnen nagaan, dient de vermelding van de artikelen 2, § 1, 5°, 13, 15, tweede lid, 55, tweede lid, 68 en 78, §§ 1, eerste lid, en 2, van het decreet van 12 juli 2013 in het negende lid van de aanhef te vervallen, en dient aan dat lid een verwijzing te worden toegevoegd naar de artikelen 3, § 2, 38, 48, § 2, 62, 65, vijfde lid, 67, eerste lid, en 72 van dat decreet.

18. Gelet op de wijziging van artikel 84, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State bij de wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’, verwijze men in het vierentwintigste lid van de aanhef naar 2° van die bepaling in plaats van naar 1° ervan.

Artikel 1

19. In artikel 1, 15°, van het ontwerp wordt ‘minister’ als “de Vlaamse minister, bevoegd voor de bijstand aan personen en bevoegd voor het gezondheidsbeleid” gedefinieerd. Deze beide hoedanigheden zijn evenwel niet noodzakelijk in één persoon verenigd. Indien in de meeste gevallen waar gewag wordt gemaakt van “de minister” enkel de minister bevoegd voor de bijstand aan personen moet optreden, kan deze definitie worden beperkt tot die hoedanigheid. De minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid is, voor de gevallen waarin hij samen met de twee andere ministers optreedt, begrepen onder de definitie van ‘ministers’ in artikel 1, 16°, van het ontwerp (waar men dan schrijve “de Vlaamse minister bevoegd voor de bijstand aan personen, de Vlaamse minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid, en de Vlaamse minister bevoegd voor het onderwijs”).

Indien het zou voorkomen dat de minister bevoegd voor de bijstand aan personen en de minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid samen moeten optreden, maar niet de minister bevoegd voor het onderwijs, dient de minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid in die specifieke bepalingen als dusdanig te worden benoemd.

Artikel 3

20. De zinsnede “wat betreft de functie onthaal” (artikel 3, eerste lid, *in fine*, van het ontwerp) is onduidelijk. De gemachtigde stelde voor om deze zinsnede te schrappen en formuleerde voor artikel 3 het volgende tekstvoorstel:

> “Art. 3. Onder de integrale jeugdhulp valt de volgende jeugdhulpverlening die met toepassing van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin wordt aangeboden door de:
>
> 1° personeelsleden van Kind en Gezin, wat betreft de taken vermeld in artikel 7, § 1, 1°, 2° en 4° van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin;
>
> 2° inloopteams, gesubsidieerd door Kind en Gezin op basis van artikel 12 van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin;
>
> 3° centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning, vermeld in artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 9 november 2012 inzake erkenning en subsidiëring van de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning;
>
> 4° vertrouwenscentra kindermishandeling, vermeld in artikel 42 van het decreet van 12 juli 2013 en in artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 mei 2002 betreffende erkenning en subsidiëring van de vertrouwenscentra kindermishandeling.”

Met dit tekstvoorstel kan worden ingestemd.

Artikel 4

21. De vraag rijst of, naast de erkende voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand (artikel 4, eerste lid, 2°, van het ontwerp), ook niet de “erkende organisaties van de bijzondere jeugdbijstand” onder het toepassingsgebied van integrale jeugdhulp moeten worden gebracht.

Artikel 5

22. De verwijzingen betreffende de semi-internaten en de internaten voor minderjarigen in artikel 5, 3° en 4°, van het ontwerp lijken niet correct: het koninklijk besluit nr. 81 van 10 november 1967 ‘tot instelling van een Fonds voor medische, sociale en pedagogische zorg voor gehandicapten’ lijkt voor de Vlaamse Gemeenschap reeds opgeheven te zijn.

Artikel 9

23. De aanduiding van het toepassingsgebied ingevolge artikel 9 van het ontwerp is niet bijzonder duidelijk. Het verdient aanbeveling het te verduidelijken in dat artikel (eventueel door te verwijzen naar de artikelen 2, 14°, en 14 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009).

Artikel 20

24. Artikel 20, derde lid, van het ontwerp dient in zijn huidige vorm en op deze plaats te worden weggelaten.

Artikel 21

25. Het verdient aanbeveling ervan blijk te geven dat er nog andere ontvankelijkheidscriteria zijn die voortvloeien uit artikel 20 van het decreet van 12 juli 2013. Men schrijve:

"Met behoud van toepassing van artikel 20, tweede lid, 3° en 4°, van het decreet van 12 juli 2013, is een aanmelding enkel ontvankelijk ...."

Artikel 23

26. In artikel 23, eerste lid, 2°, van het ontwerp dient te worden verwezen naar 1° van artikel 20, tweede lid, in plaats van naar 2° van die bepaling.

27. De gemachtigde verklaarde dat de "andere betrokken personen" bedoeld in artikel 23, eerste lid, 4°, andere betrokken hulpverleners zijn. Het verdient aanbeveling dat in die bepaling uitdrukkelijk te vermelden.

28. In de inleidende zin van artikel 23, derde lid, van het ontwerp dient te worden verwezen naar "artikel 22, *eerste lid*, 2°" in plaats van naar "artikel 22, 2°".

Artikel 24

29. In artikel 24, zesde lid, van het ontwerp dient ook gewag te worden gemaakt van meerderjarigen ten aanzien waarvan de hulpverlening is voortgezet met toepassing van artikel 18, § 3, van het decreet van 12 juli 2013.

Artikel 29

30. De stellers van het ontwerp dienen er zich van de te vergewissen of in artikel 29, § 2, 1°, van het ontwerp niet wordt bedoeld: "(....), hetzij voor minderjarigen, of voor personen

die een voortzetting van jeugdhulpverlening vragen aan de toegangspoort als vermeld in artikel 18, § 3, van het decreet van 12 juli 2013, of voor beiden”.

Artikel 31

31. In artikel 31, § 1, vijfde lid, van het ontwerp dient te worden verwezen naar het “vierde lid” in plaats van naar het derde lid.

Artikel 42

32. Het is onduidelijk wat in artikel 42, § 1, tweede lid, van het ontwerp wordt bedoeld met “uitzonderlijke gevallen”. Het is eveneens onduidelijk wie beslist over de afwijking op de in artikel 41, § 1, eerste lid, opgenomen volgorde. Allicht gaat het om de gemandateerde voorziening waarbij een aanmelding wordt ingediend en die volgens de regels van het eerste lid onbevoegd zou zijn. Het verdient aanbeveling dit in artikel 42, § 1, tweede lid, van het ontwerp te verduidelijken.

Artikel 46

33. De gemachtigde is het ermee eens dat de ontvankelijkheidsvereiste, bedoeld in artikel 46, 4°, van het ontwerp, dat de ouders geïnformeerd zijn, niet als ontvankelijkheidsvereiste kan dienen in al de gevallen, gelet op artikel 76 van het decreet van 12 juli 2013. Hij stelt voor om de genoemde ontvankelijkheidsvereiste niet te laten gelden in geval van een onderzoek in het raam van dat artikel 76. Met dit voorstel kan worden ingestemd.

Artikel 58

34. In het licht van het gelijkheidsbeginsel dient te kunnen worden verantwoord waarom de in artikel 58, § 1, bedoelde vergoeding voor bepaalde vormen van opvang niet wordt toegekend.

Artikel 67

35. Artikel 67, tweede lid, van het ontwerp bepaalt wel een maximumtermijn (van zestig kalenderdagen) voor het verslag van de sociale dienst over de (on)mogelijkheid vrijwillige jeugdhulpverlening te organiseren, maar bepaalt niet wat het gevolg is ingeval deze termijn wordt overschreden. Deze lacune dient te worden verholpen.

Artikel 72

36. Het tweede en het derde lid van artikel 72 van het ontwerp zijn in hun onderlinge samenhang verwarrend geredigeerd. Het zou duidelijker zijn de profielvereisten per categorie (of

geheel van categorieën) telkens op te sommen, zonder gedeeltelijke verwijzing naar de profielvereisten van een andere categorie.

37. Krachtens artikel 72, eerste lid, 4°, van het ontwerp moeten de kandidaat-vertegenwoordigers van de sector en hun plaatsvervangers in de Adviesraad Integrale Jeugdhulp een uittreksel uit het strafregister voorleggen. Zoals de bepaling geformuleerd is, is er geen inhoudelijke vereiste aan dit uittreksel verbonden. Het verdient daarom aanbeveling te bepalen dat die personen moeten beschikken over een recent uittreksel uit het strafregister, model 2.[16]

Artikel 76

38. Wellicht dient in het eerste lid van artikel 76, § 1, van het ontwerp te worden verwezen naar artikel 7, dat betrekking heeft op de centra voor leerlingenbegeleiding. De secretaris-generaal van het Departement Onderwijs en Vorming heeft immers niets te maken met de centra voor geestelijke gezondheidszorg die worden vermeld in artikel 8 van het ontwerp.

39. In het eerste lid van artikel 76, § 2, eerste lid, *in fine*, van het ontwerp ontbreekt kennelijk een deel van de zin, of is het woord “met” overbodig (er wordt immers verwezen naar artikel 62 van het decreet van 12 juli 2013, waarin de categorieën worden opgesomd waarmee het Managementcomité wordt uitgebreid).

40. De verwijzing naar artikel 63, eerste lid, in artikel 76, § 2, derde lid, van het ontwerp is kennelijk verkeerd. Het gaat wellicht om artikel 72, eerste lid.

41. Het komt niet de Vlaamse Regering, maar wel de decreetgever toe te bepalen dat een bepaalde uitgave ten laste komt van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap. De laatste zin van artikel 76, § 2, laatste lid, van het ontwerp dient derhalve te vervallen.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van de artikelen 75, derde lid, 82, laatste zin, en 83, tweede lid, derde zin, van het ontwerp.

Artikel 83

42. Artikel 65, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 heeft geen betrekking op de opdrachten van het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp. Er dient in artikel 83, eerste lid, van het ontwerp wellicht naar artikel 65, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013 te worden verwezen.

[16] Artikel 596, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering; omz. 2 februari 2007, nr. 095, Uittreksels uit het strafregister, *BS* 9 februari 2007. Vgl. artikel 6, § 4, van het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’ en artikel 14, § 2, eerste lid, 1°, van het decreet van 29 juni 2012 ‘houdende de organisatie van pleegzorg’.

Artikel 85

43. Gezien het grote aantal definities in het ontworpen artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994, verdient het aanbeveling deze alfabetisch te rangschikken.

44. In het ontworpen artikel 1, 8°, vervange men “artikel 56, lid 2” door “artikel 56”.

45. De definities van “centrum voor integrale gezinszorg” (ontworpen artikel 1, 25°)[17] en “organisatie voor bijzondere jeugdzorg” (ontworpen artikel 1, 45°) zijn niet afdoende en dienen derhalve te worden herbekeken.

Artikel 88

46. Men schrijve in het ontworpen artikel 15, 3° (artikel 88, 1°, van het ontwerp), “vermeld in artikel 1, 52°” in plaats van “vermeld in punt 52°”.

Artikel 94

47. Artikel 94, 3°, van het ontwerp strekt tot wijziging van artikel 2, § 3, van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2000 ‘houdende vaststelling van de voorwaarden van toekenning van een persoonlijke-assistentiebudget aan personen met een handicap’. Ten gevolge van deze wijziging kan geen persoonlijk assistentiebudget worden toegekend ten behoeve van minderjarigen voor wie onrechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening wordt georganiseerd na aanmelding door een gemandateerde voorziening of na een verzoek van de jeugdrechter. Zoals opgemerkt in advies 51.783/1[18], rijst de vraag of deze uitsluiting verantwoord is.

Artikel 109

48. Aangezien de artikelen 2 tot 23 van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2008 niet worden opgeheven, moet ook artikel 1 van datzelfde besluit worden behouden (althans wat de definities betreft die dienstig zijn voor die artikelen 2 tot 23). Ook de uitvoeringsbepaling van het betrokken besluit (artikel 141) mag niet worden opgeheven.

---

[17] Zie adv.RvS 54.789/3 van 27 januari 2014 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand en tot opheffing van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 1997 tot regeling van de erkenning en de subsidiëring van de centra voor integrale gezinszorg’: “In het ontworpen artikel 1, 27°, is het niet precies en zelfs niet geheel correct een centrum voor integrale jeugdzorg te definiëren als ‘een organisatie die conform *de* bepalingen van dit besluit is erkend’. Op zijn minst dient te worden vermeld om welke bepalingen het gaat.”

[18] Adv.RvS 51.783/1 van 27 september 2012 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 19 oktober 2012 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2000 houdende vaststelling van de voorwaarden van toekenning van een persoonlijke assistentiebudget aan personen met een handicap, wat betreft de combinatie met andere zorgvormen, de spoedprocedure en diverse bepalingen’.

Artikel 124

49. De verwijzingen in artikel 124 van het ontwerp zijn niet correct en dienen bijgevolg te worden aangepast.

Artikel 125

50. Artikel 125, eerste lid, van het ontwerp is overbodig gelet op artikel 106 van het decreet van 12 juli 2013 en is bovendien verwarrend, aangezien dat laatste artikel bepaalt dat de artikelen 88 en 89 ervan in werking treden op 1 januari 2015.

Slotopmerkingen

51. Men groepere de artikelen 120 en 121 onder een hoofdstuk "Opheffingsbepalingen",[19] en de artikelen 122 en 125 tot 127 onder een hoofdstuk "Slotbepalingen". Artikel 122 is een overgangsbepaling die het best op het einde van dit hoofdstuk wordt opgenomen.

De artikelen 123 en 124 worden het best uit dit hoofdstuk verwijderd en elders opgenomen.

52. De gemachtigde is het ermee eens dat ook het besluit van de Vlaamse Regering van 6 september 2013 'met betrekking tot de oprichting en de werking van de toegangspoort en van de gemandateerde voorzieningen in de integrale jeugdhulp en van de gerechtelijke jeugdhulpverlening in de regio Oost-Vlaanderen' dient te worden opgeheven.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS Jo BAERT

[19] De artikelen 118 en 119 dienen te worden opgenomen in het hoofdstuk "Wijzigingsbepalingen".